

Rom upprättar synen – nummer sexton

Det slutliga provet: Att förstå symboliken kring Rom och profetians trefaldiga tillämpning

Jeff Pippenger
2024-09-04

De som står på fel sida i denna slutliga kontrovers om Roms symbol lutar sig mot en bristfällig tillämpning av en trefaldig tillämpning av profetian, när de hävdar att de tre Rom definieras av de tre söndagslagarna från åren 321, 538 och den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna. Därigenom lägger de en oriktig vinkling på den regel och den profetiska historia de väljer, såsom också skedde i kontroversen om Joels fyra insekter. De fyra generationerna, följda av fyra förtärande insekter i de första sex verserna av Joel, behandlar hur Guds folk gradvis decimeras genom fyra generationer, och att denna decimering åstadkoms genom adventismens antagande av Roms och den avfälliga protestantismens teologi.

I den nuvarande kontroversen undviker de som försöker använda söndagslagen för att definiera de tre Rom att erkänna sanningen att det i själva verket finns fyra söndagslagar som identifieras i Guds profetiska ord, och att året 321 representerar den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna, medan söndagslagen år 538 är en förebild på den söndagslag som kommer att påtvingas alla världens nationer. Fyra söndagslagar identifierar inte tre söndagslagar, särskilt inte när den tredje manifestationen i en trefaldig tillämpning av profetian representerar den slutliga uppfyllelsen. Den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna är inte den slutliga söndagslagen; den markerar i själva verket början på en serie söndagslagar, allteftersom varje nation på jordklotet successivt accepterar märket på påvlig auktoritet.

De som väcktes i juli 2023 måste förstå att det profetiska prov som möter dem äger rum under den Helige Andes utgjutande, och att under detta utgjutande mottar den ena klassen ”oljan”, medan den andra klassen mottar ”kraftig villfarelse”. Den främsta framställningen av dem som mottar kraftig villfarelse återfinns i just det kapitel där uttrycket kraftig villfarelse förekommer, och i det kapitlet är den sanning som antingen älskas eller förkastas den sanning som definierar det profetiska förhållandet mellan det hedniska Rom och det påvliga Rom.

Det profetiska förhållandet mellan 321 och 538 framgår av det profetiska förhållandet mellan församlingen i Pergamos och församlingen i Thyatira. I de sista dagarna är det hedniska Rom, representerat av 321 och Pergamos, en symbol för Förenta staterna, och det påvliga Rom, representerat av 538 och Thyatira, är en symbol för det moderna Rom.

Det första Rom år 321 var en enhetlig maktstat, och det andra Rom år 538 var en tvåfaldig makt som representerade en förening av kyrka och stat, där kyrkan hade herraväldet i förhållandet. Det tredje och sista Rom, vilket är det moderna Rom, är en trefaldig makt som består av draken, vilddjuret och den falske profeten.

Paulus lärde att den som inte förstod det profetiska och historiska förhållandet mellan hedniska Rom (draken) och påvliga Rom (vilddjuret) visade ett hat mot sanningen, vilket förde med sig en kraftig villfarelse. Alla profeterna, däribland Paulus, talade mer specifikt om de sista dagarna, så förhållandet mellan de två makterna i Paulus framställning av historien representerar förhållandet mellan de tre makterna i det moderna Rom i de sista dagarna. Att förkasta det profetiska förhållande som ”formar” den trefaldiga föreningen av draken, vilddjuret och den falske profeten i de sista dagarna är att befästa en kraftig villfarelse för sig själv.

Uriah Smiths privata tolkning av konungen i norr utgjorde en ”orsak” som frambringade en ”verkan”. Men den grupp som står på fel sida i stridigheterna om Rom identifieras uttryckligen såsom oförmögen att resonera från orsak till verkan. Smith insåg inte att hans felaktiga tillämpning av konungen i norr skulle frambringa en profetisk plattform som skulle leda honom till att även framställa den sjätte plågan oriktigt, där en varning ges att bevara eller förlora Kristi rättfärdighets klädnad.

Liksom Paulus betoning i Andra Thessalonikerbrevet framhäver Johannes i Uppenbarelsebokens sextonde kapitel och den sjätte plågan nödvändigheten av att förstå vilka de tre makterna är som leder världen till Harmagedon. Smiths bristfälliga tillämpning av kungen i norr vittnar om en oförmåga att rätt tillämpa typer och antityper.

Smith kunde inte, eller ville inte, tillämpa den princip som så starkt framställs i Paulus skrifter, nämligen att det bokstavliga före korsets tidsperiod representerade det andliga efter korsets tidsperiod. När denna princip noggrant och korrekt följs blir det lätt att påvisa att ”kungen i norr” är en av många symboler som representerar den andliga ”kungen i norr” i de sista dagarna. Sjundedagsadventister borde, mer än något annat folk, veta att en av de grundläggande strukturer som profetian vilar på är striden mellan Kristus och Satan. Kristus är den sanne kungen i norr, och Satan har försökt framställa sig själv som den falske kungen i norr.

En sång och en psalm för Koras söner. Stor är Herren och högt prisad i vår Guds stad, på hans helighets berg. Skönt höjer det sig, hela jordens glädje är Sions berg, längst uppe i norr, den store Konungens stad. Gud är känd i dess palats som en tillflykt. Psaltaren 48:1–3.

Satans ansträngningar att förfälska den sanne kungen i norr innefattar att använda påven i Rom som sin jordiske representant. Satan är antikrist, och så är också påven i Rom, som är Satans ställföreträdare i hans bedrägeriverk.

”För att vinna världsliga fördelar och hedersbetygelser leddes kyrkan att söka gunst och stöd hos jordens stora män; och sedan hon därigenom hade förkastat Kristus, förmåddes hon att underkasta sig trohet mot Satans representant — biskopen av Rom.” The Great Controversy, 50.

Vid upplösningen av Alexander den stores rike blev Seleukos Nikator den förste kungen i norr i den historia som framställs i Daniels elfte kapitel. Hans far, Antiochos, hade varit en inflytelserik ledare i Alexanders rike, och hans son, Seleukos, blev satt till satrap över Babylon. En ”satrap” är en ståthållare, och när Seleukos hade säkrat tre av de fyra geografiska områden som Alexanders

rike delades i, blev han kungen i norr.

Smiths privata tolkning och åsidosättande av grammatiska regler ledde honom till att anta att de slutliga makter som utgjorde Satans onda konfederation i de sista dagarna i profetian framställdes som bokstavliga makter och inte andliga makter. Därför kunde han inte inse att Seleukos Nikator, såsom den förste kungen i norr, Babylons ståthållare, av profetisk nödvändighet skulle representera den slutliga andliga kungen i norr, vilken var den makt som behärskade det moderna andliga Babylon.

Och en av de sju änglarna, som hade de sju skålarna, kom och talade med mig och sade till mig: Kom hit; jag skall visa dig domen över den stora skökan, som sitter på många vatten, med vilken jordens kungar har bedrivit otukt, och jordens invånare har blivit druckna av hennes otukts vin. Och han förde mig i anden bort till en öken. Och jag såg en kvinna sitta på ett scharlakansrött vilddjur, fullt av hädiska namn, med sju huvuden och tio horn. Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld och ädla stenar och pärlor, och hon hade i sin hand en gyllene bägare, full av styggelser och hennes otukts orenhet. Och på hennes panna var ett namn skrivet: HEMLIGHET, DET STORA BABYLON, MODERN TILL SKÖKORNA OCH TILL JORDENS STYGGELSER. Och jag såg kvinnan berusad av de heligas blod och av Jesu martyrs blod; och när jag såg henne, förundrade jag mig storligen. Uppenbarelseboken 17:1–6.

Den makt som härskar över Babylon i de sista dagarna är den påvliga kyrkan, och hon är därför också den andlige kungen i norr.

”Kvinnan (Babylon) i Uppenbarelseboken 17 beskrivs som ”klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld och dyrbara stenar och pärlor, och i sin hand hade hon en gyllene bägare, full av styggelser och orenhet: ... och på hennes panna var ett namn skrivet: Hemlighet, det stora Babylon, moder till skökorna.” Profeten säger: ”Jag såg kvinnan drucken av de heligas blod och av Jesu martyrs blod.” Vidare förklaras Babylon vara ”den stora staden, som har herravälde över jordens konungar.” Uppenbarelseboken 17:4–6, 18. Den makt som under så många århundraden upprätthöll ett despotiskt välde över kristenhetens monarker är Rom. Purpurfärgen och scharlakanet, guldet och de dyrbara stenarna och pärlorna, ger en livfull bild av den prakt och det mer än kungliga ståtliga överdåd som den högmodiga romerska staden lagt sig till med. Och ingen annan makt skulle med större sanning kunna sägas vara ”drucken av de heligas blod” än den kyrka som så grymt har förföljt Kristi efterföljare. Babylon anklagas också för synden att ha ett otillbörligt förhållande till ”jordens konungar”. Det var genom avfall från Herren och förbund med hedningarna som den judiska kyrkan blev en sköka; och Rom, som på liknande sätt fördärvar sig självt genom att söka stöd hos världsliga makter, får en liknande dom.” Den stora striden, 382.

Ståthållaren är kungen, och enligt Jesaja är en kung ett kungarike och är också huvudstaden i ett kungarike.

Ty Syriens huvud är Damaskus, och Damaskus huvud är Resin; och inom sextiofem år skall Efraim krossas, så att det inte mer är ett folk. Och Efraims huvud är Samaria, och Samarias huvud är Remaljas son. Om ni inte tror, skall ni förvisso inte bli bestående. Jesaja 7:8, 9.

Enligt Jesajas vittnesbörd måste en studerande av profetian, som i juli 2023 vaknar upp till en profetisk prövningsprocess, känna igen den profetiska symboliken i "huvudet" om han önskar bli befäst. Om han inte känner igen och tillämpar symboliken i ett "huvud" när det fordras, då är han inte befäst. De som inte tror blir inte befästa, och därför identifierar Jesaja två klasser av tillbedjare i de sista dagarna som antingen är befästa eller inte är befästa. Det är samma två klasser som antingen har "oljan", eller inte har "oljan".

En grupp som är grundad och har olja tar emot budskapet i Midnattsropet, vilket började öppnas i juli 2023, eller också tar de emot den kraftiga villfarelsen i Andra Thessalonikerbrevet. Deras prövning gäller odjurets bild och det sätt på vilket odjuret formas, vare sig det är påvedjuret från den mörka medeltiden, eller dess bild som formas av Förenta staterna, eller den trefaldiga föreningen som leder världen till Harmagedon. Detta innefattar nödvändigheten av att erkänna att "huvudet", "kungen", härskaren över de andra två makterna som utgör den trefaldiga föreningen, är den påvliga makten.

"Huvudet", Juda huvudstad, var Jerusalem, den stad som Herren utvalde till att där fästa sitt namn.

Och Rehabeam, Salomos son, regerade i Juda. Rehabeam var fyrtioett år gammal när han blev kung, och han regerade sjutton år i Jerusalem, den stad som Herren hade utvalt bland alla Israels stammar till att sätta sitt namn där. Och hans moders namn var Naama, ammonitiskan. 1 Kung. 14:21.

I den stora striden mellan Kristus och Satan är Jerusalems stad Kristi huvudstad, där han sätter sitt namn, och Satans förfälskning var den bokstavliga staden Babylon, som representerar det andliga Babylon, den stora staden i de sista dagarna. Satan sätter sitt namn på pannan som en förfälskning av Guds stad och huvudstad. Den kung som bor där är skökornas moder, som bedriver otukt med jordens kungar. Skökornas moder är påvemakten, och hennes döttrar är de fallna protestantiska kyrkorna, av vilka den främsta fallna avfälliga kyrkan är Förenta staternas avfälliga protestanter.

Dessa avfälliga protestanter representerar jordens djurs protestantiska horn, och de är förenade med sin moder genom sitt förkastande av det profetiska budskap som förseglades upp i 1798. Deras motsvarighet, det republikanska hornet, är förbundet med jordens kungar genom sitt förhållande till Förenta nationerna, de tio kungarna i Uppenbarelseboken sjutton. Den trefaldiga förening som leder världen till Harmagedon representeras av sitt huvud, där dess namn är satt, och det andliga moderna Rom är det andliga moderna Babylon. Dess "huvud" är den påvliga makten.

Det första representerar det sista, och vare sig du tillämpar Daniel kapitel två, såsom milleriterna gjorde, som representerande fyra riken, eller såsom det har uppenbarats i de sista dagarna som representerande åtta riken, var det första riket det bokstavliga Babylon. Milleriterna skulle säga dig att det sista var det bokstavliga Rom. Babylon och Rom är utbytbara symboler, ty de är det första och det sista i en profetisk linje.

I de sista dagarna representerar det första riket, det bokstavliga Babylon, det åttonde och sista riket, vilket är det andliga moderna Babylon och också det andliga moderna Rom. Med utgångspunkt i de två vittnen som framställs i Daniel kapitel två är Babylon och Rom utbytbara symboler.

När den påvliga skökan framställs med ett namn på sin panna som identifierar "det hemlighetsfulla Babylon", identifierar det också "det hemlighetsfulla Rom". Ett profetiskt "hemlighet" representerar en sanning som är så djup att det är omöjligt att förstå djupet i den sanning som därigenom framställs, särskilt utan den helige Andes inflytande. Men en biblisk "hemlighet" kräver också att det som uppenbaras i samband med hemligheten är en nödvändig insikt för dem som söker bestå provet. Det är därför två vittnen i Uppenbarelseboken betonar behovet av att förstå det moderna Rom.

Här är visheten. Den som har förstånd må beräkna vilddjurets tal, ty det är en människas tal; och dess tal är sexhundrasextiosex. Uppenbarelseboken 13:18.

"Visheten" förstår vilddjurets tal, vilket är en människas tal och dess tal är sex, sex, sex. "Syndens människa" är vilddjurets huvud. Vishet är ett kännetecken hos de visa jungfrurna i de sista dagarna, och den är också en symbol för dem som förstår kunskapens tillväxt i de sista dagarna. De som inte förstår är de fåvitska jungfrurna och är de ogudaktiga. Den "vishet" som de inte förstår måste av profetisk nödvändighet höra samman med det slutliga profetiska provet, ty det är då de visa och de fåvitska jungfrurna finns. De måste förstå "sex, sex, sex". Det sinne som har vishet förläggs av Johannes också till de sista dagarna i Uppenbarelseboken kapitel sjutton.

Och här är det sinne som har vishet. De sju huvudena är sju berg, på vilka kvinnan sitter. Och de är sju kungar: fem har fallit, en är, och den andre har ännu inte kommit; och när han kommer, måste han bli kvar en kort tid. Och vilddjuret som var och inte är, även det är den åttonde, och är av de sju, och går i fördärvet. Uppenbarelseboken 17:9–11.

Det "sinne" som har visheten att förstå talet "sex, sex, sex" är en vis jungfru som har erhållit "Kristi sinne".

Ty vem har lärt känna Herrens sinne, så att han skulle kunna undervisa honom? Men vi har Kristi sinne. 1 Korinthierbrevet 2:16.

De visa jungfrurna har Kristi sinne, och de dåraktiga, ogudaktiga jungfrurna har Kristi motståndares sinne.

"Tiden har kommit för det sanna ljuset att lysa mitt i det moraliska mörkret. Den tredje ängels budskap har sänts ut till världen och varnar människorna för att ta emot vilddjurets märke eller dess bilda märke på sina pannor eller i sina händer. Att ta emot detta märke innebär att fatta samma beslut som vilddjuret har fattat och att förespråka samma idéer, i direkt motsättning till Guds ord." Review and Herald, 13 juli 1897.

Vilddjurets bilda upprättande är det slutliga provet för liknelsens jungfrur, och de visa har Kristi sinne, ty de har kommit till samma beslut som Kristus, eftersom de har underordnat sin vilja den Helige Andes ledning. Bildandet av Kristi avbild i de visa jungfrurna står i kontrast till bildandet av vilddjurets avbild i de oförståndiga jungfrurna. De oförståndiga jungfrurna kommer till samma beslut som vilddjuret, ty de blev förvirrade inför provfrågan om den korrekta identifieringen av antikrist, som är den falske kungen i norr och det moderna Roms överhuvud.

”De som blir förvirrade i sin förståelse av Ordet och som inte förmår inse innebörden av antikrist kommer förvisso att ställa sig på antikrists sida.” Kress Collection, 105.

De oförståndiga jungfrurna blir under prövningstiden, som framställs såsom odjurets bilds tillblivelse, förvirrade i sin förståelse av Ordet. Deras förvirring grundar sig på ett missförstånd av Guds profetiska ord, och då de inte förmår se den rätta betydelsen av det moderna Rom, blir de hemsökta av en kraftig villfarelse, kommer till samma beslut som odjuret och förespråkar samma påvliga idéer i direkt motsats till Guds ord, och ställer sig på antikrists sida.

Vi kommer att fortsätta dessa tankar i nästa artikel i denna kategori.